

PLUGOR MAGOR - PLUGOR SÁNDOR

SINKAPUSZTA

A KÖNYVHÖZ ELŐSZÓT ÍRT
TORNAI JÓZSEF

—
AVIS KÖNYVEK
1998

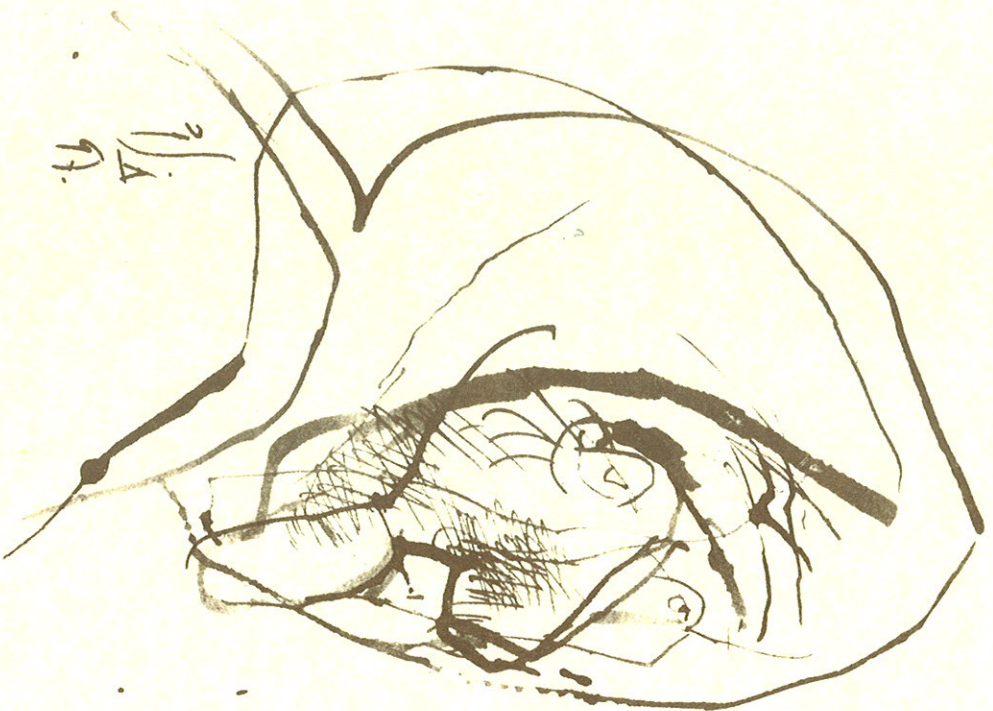
Hófehér a nyárfák lombja,
s a nyármak fái mind a fák.
A szél az ünneplők
lábán lengén végigvonja
a fasor úszó fátjolát.

Csak káprázat volt, s már borul,
gomolyog a fény élébe
a fekete felhő...
Most égbe ment a háború,
és ott cseppen a lét méze.

És a föld, mint rejtett lopón,
már issza, issza a porból:
volt-nincs mint egy szellő.
S a fény elvakít, villogón
ragyog vissza ezer tőből.

[1]





Verőfényben almát
érel a tüzes Nap,
és árnyoldalán is
aranykincset fakaszt.
Bár fordulok hozzád
sugárzón mint a Nap,
saját utamon az
aranypír elhervad.

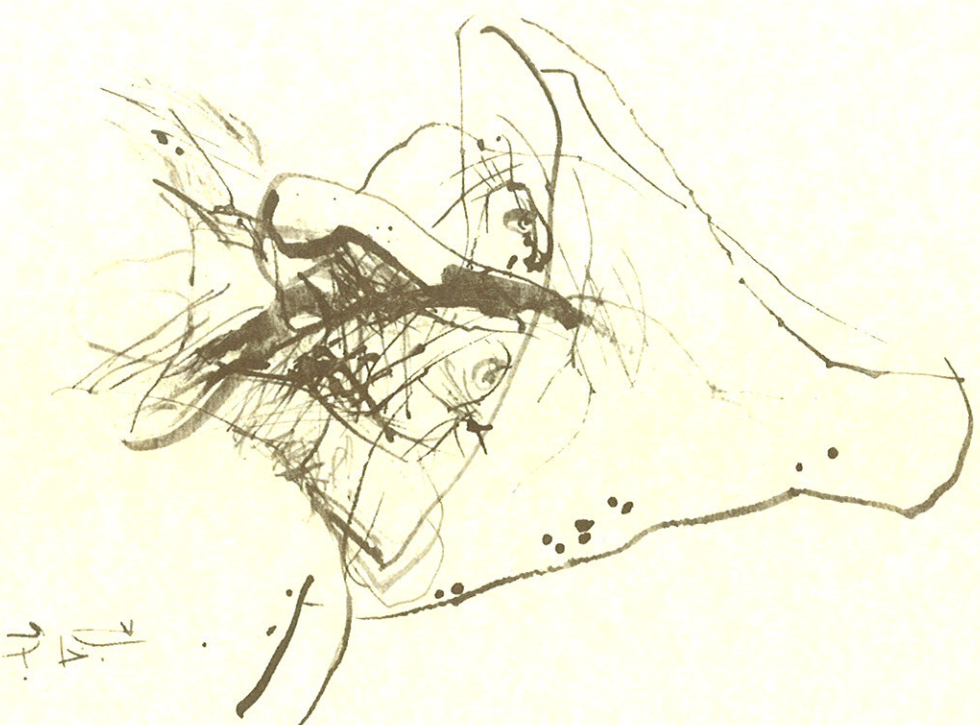
[2]

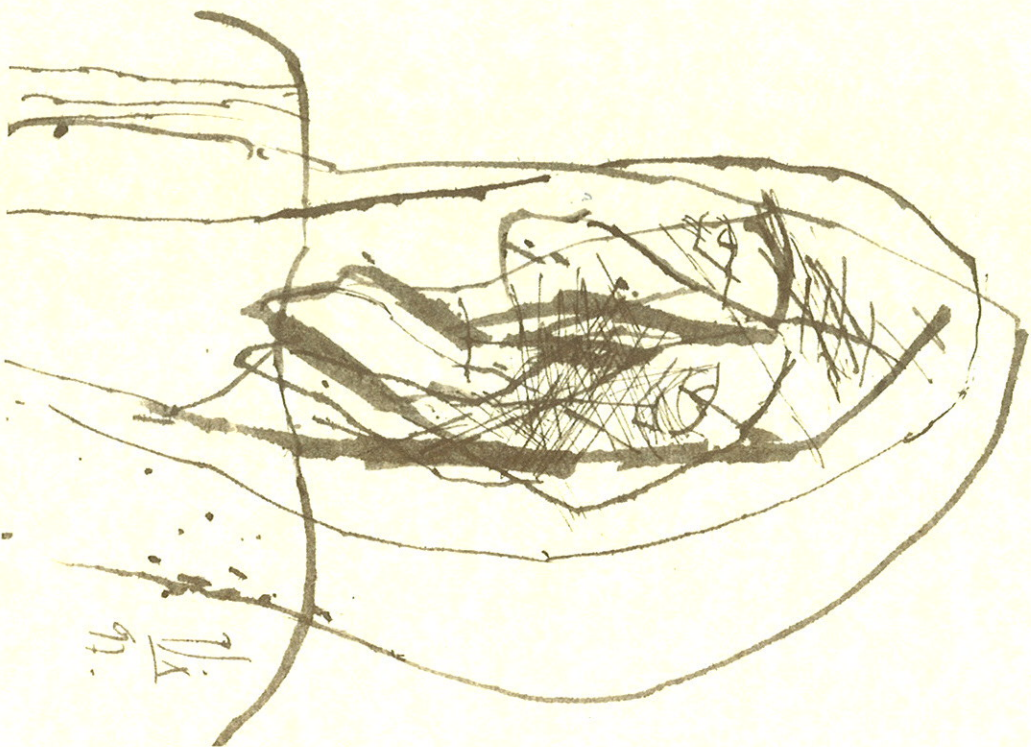
Szedervízben ázó mellényt
hord a vérem, megy világra...
hogy levetném,
s megállnék mint gyertya lángja.

Körbezárva mellkasomra,
sűrű bokrain átragyog,
nagy a gondja,
ahová megy, nem alhat ott.

Szívem már nem hajlik felém,
megfakult a szeder színe.
Itt a mellény:
vedd s a te szíved díszíse.

[3]





Csapódnak az ágak
háts levelekkel,
amennyi vizük van,
mind az égbe ment el...

Ott egy hajló Fényes
legel két heréket,
annyi jóra talált,
még egyet se lépett.

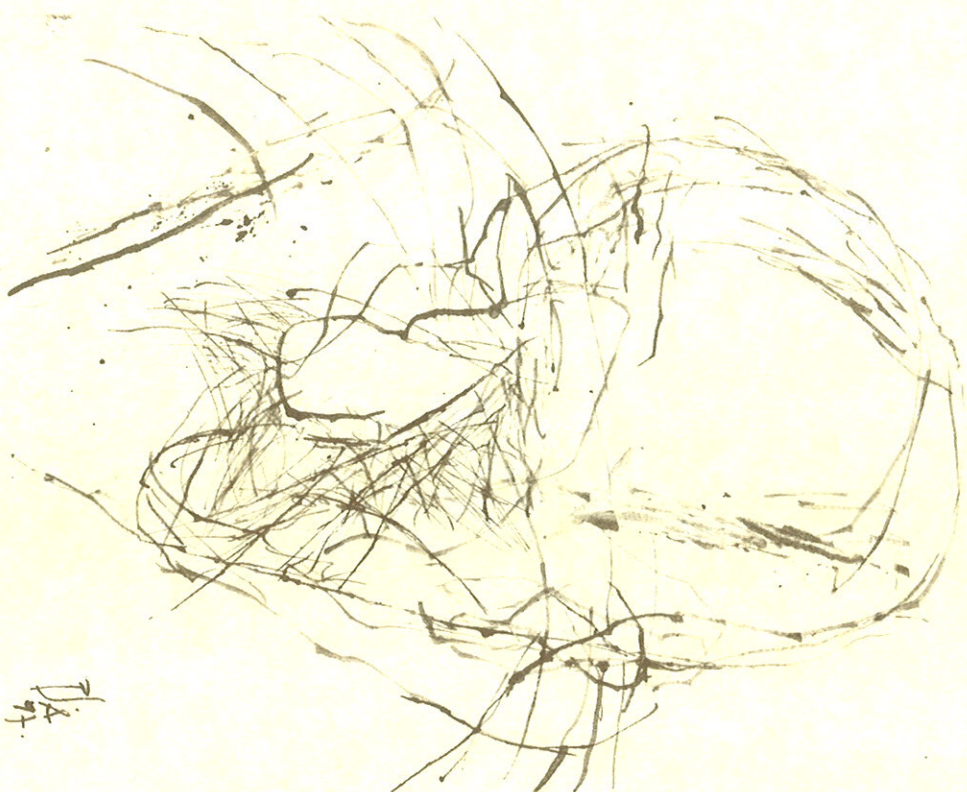
S aki legelteti,
föl a vizet hajtja,
el ne csapja lovát,
béklyójában hagyja.

[4]

Kis-Sári Bálintnál
négy ember dolgozott.
Azóta az utat
harapja a bozót.

Eldőlt a vaskályha,
fűre feküdt, hasra.
Ráégett a rozsdá,
mint a pörkölt habja.

[5]



7.12.14



Vakon vonít kutyám,
és szűnni nem akar,
hiába figyelek
a sötét mit takar.
Amott akác sirreg,
és meglett meggyfa zúg,
ezüst levelei közti
nyikorgat egy gyalut.

Csitt! üres a határ,
megvénült a fűled...
Őszi lombok, s árnya
úgysem jön közelebb.
Jobban nyugtalanít
lomb alatt az árok:
összemos a föld, mint
csillagot, ha párok.